

LLUITAR,

SOMIAR,

VIURE

Blai Signes Fort

21/09/2015

*A Jordi Oltra i Sastre, amic, company de lluita, enamorat de la vida i
l'escriptura.*

*A Pepa Salavert, bibliotecària de l'Hospital La Fe, per impulsar l'escriptura i la
lectura entre els malalts i per fer possible l'existència d'un concurs tan bonic
com aquest.*

*A totes i tots els malalts d'hematologia de qui tant he après i a qui tant admire
pel seu valor i coratge, especialment a Nerea, Carlos, Jordi i als "Pirates".*

*A totes i tots els treballadors de la sanitat pública que amb tanta humanitat
m'han tractat sempre, especialment als hematòlegs Noemi, Susana, Jaime,
Isidro, Pau, Maria i Guillermo Martin, als infermers de la planta d'hematologia
Xavi, Paqui i Carmen, a les infermeres de l'hospital de dia Amparo, Berta,
Roseta, Conxa i Ana Mari.*

*A tots els meus amics i amigues per ajudar-me en tot allò que pogueren mentre
estava malalt, especialment a Bernardo.*

*Als meus companys i companyes de "Deporte y Trasplante España" per
transmetre mitjançant l'esport, la vital necessitat de la donació d'òrgans, sang i
medul·la òssia, especialment a Mateo i al meu ídol esportiu César.*

*A tota la gent de la Pilota Valenciana, per ajudar a què em brillen els ulls quan
juge o quan estic dins d'un trinquet, especialment al meu amic, nebot i
"germà" Josep.*

*A totes i tots els companys de l'Erasmus a Foggia, per fer d'aquell, un any
increïble, especialment als meus companys de pis Puras, Sara i Natalia.*

*A totes les meravelloses persones de la carrera de medicina que he conegut
una vegada recuperat, especialment a Marc i Guillem per tot allò que hem
compartit, per la seua incondicional amistat i perquè no m'imagine una carrera
de medicina sense ells, als membres de "La Elite" i del "Garrofera", a Maria Sol,
a Marta per ajudar-me en el meu primer examen MIR, a Irene per ser una
excel·lent companya de pis i millor persona, a Marina per ser la dolçor en
persona i a Ana, per tindre uns ulls que desprenen pura energia i per tots els
valors que après i aprendré d'ella.*

*A totes i tots els donants de sang i de medul·la òssia que han permés que
continue viu i que salven tantes vides diàriament.*

*I com no, a tota la meua família per estimar-me tant i fer-me sentir eixa estima,
especialment a mon pare Vicent i a ma mare Edel.*

Per què a mi? Què he fet jo per merèixer açò? Per què no s'acaba ja aquest malson? Per què no em cure ja? Però és que si jo no he fet res mal collons! Perquè xe!, per què?

Aquestes preguntes crec que són intrínseques als inicis de la convivència amb una greu malaltia. Jo crec que me les feia pràcticament totes les nits durant el primer mes de malaltia. Eixe primer mes, els inicis, són psicològicament, el més complicat. Passes, de la nit al dia, de ser una persona completament sana, amb un futur planejat i encarrilat, a ser una persona molt malalta i amb una alta probabilitat de morir-te. I la teua ment es descontrola, comences a fer-te eixes preguntes, comences a pensar que mai te'n sortiràs d'eixa situació, i no trobes la manera d'asserenar-te. Els dies passen i sols hi ha dos camins: un camí és torturar-te i calfar-te el cap amb eixa classe de preguntes, que no porten més que a enfonsar-te més els ànims, i l'altre camí, és deixar de fer-te preguntes sense resposta, preguntes estúpides, i començar a plantar-li cara mentalment a la malaltia. Perquè, de les primeres coses que vaig aprendre quan vaig estar tan malalt, és a dir-me a mi mateixa que tal volta la malaltia havia penetrat al meu cos, però que per res del món havia de deixar que penetrés el meu ser, les meues ganes de viure havien de romandre intactes i infranquejables. Eixa és la batalla que cap malalt s'ha de permetre perdre. Podrem sofrir llargs ingressos, cirurgies que ens debiliten moltíssim, ens administraran fàrmacs com la quimioteràpia que arrasaran el nostre cos i un llarg etcètera de putades més, però ens hem de fer forts i elegir el camí de la lluita, de la persistència, de la tenacitat, i pensar que arribaran els dies en els quals la vida ens retorne eixe somriure que s'ha emportat per una temporada. I eixe és el camí que ben prompte vaig saber que havia d'agafar.

El meu segon ingrés, un ingrés que va durar vint-i-un dies, va ser ja el punt d'inflexió, un ingrés on jo ja vaig veure que estava madurant, que estava aprenent a combatre la malaltia. Recorde que, a una d'eixes interminables nits, perquè les nits a l'hospital poden convertir-se en immenses catedrals per a no dormir, estava patint un dolor infernal per culpa d'un efecte secundari d'un dels fàrmacs que m'estaven administrant, a més de no poder dormir per estar contínuament despertant-me per anar a pixar els litres i litres de líquids que t'administren als degotadors. Eixa nit, la matinada del dos al tres de setembre

de 2005, em vaig proposar traure-li la part positiva a tot allò que m'estava ocorrent. Ni jo mateixa acabava de creure'm, però l'endemà matí m'ho vaig tornar a repetir. Perquè una vegada t'ha tocat viure i experimentar una cruenta situació, perquè no revertir-la, almenys psicològicament, i intentar traure-li tot el suc possible, intentar traure-li tota aquella cosa positiva que té el fet de patir una malaltia que em va tindre dos anys i mig entre l'espasa i la paret.

I, paradoxalment, la malaltia m'ha donat moltíssim, m'ha aportat una infinitat de vivències, valors i sentiments que mai m'hauria imaginat que podria experimentar.

Un d'ells és açò que estic fent ara, escriure. La psicòloga, Beatriz, una persona extraordinària, passava dos dies a la setmana a visitar-nos als malalts d'hematologia, i en una de les seues primeres converses amb mi, em va suggerir que per a mitigar el que m'estava passant, podria provar a escriure. Des d'aquell dia no vaig parar de fer-ho. Escrivia correus electrònics als meus amics i amigues contant-los com anaven les coses, intentant plasmar als correus molts dels meus pensaments. A més, sempre portava amb mi un quadern on anar anotant idees, versos, pensaments, petits relats. I és que escrivint, assoleixes un estat de llibertat i felicitat que cap malaltia pot franquejar.

La malaltia també em va permetre conèixer el valor real de l'amistat. Per les nostres vides passen moltíssimes persones. Moltes vegades confonem els termes i cataloguem com amics o amigues a persones que realment sols són coneguts o conegudes. I, és la malaltia la que em va permetre diferenciar. Vaig presenciar com persones a qui considerava vertaders amics em giraren l'esquena en els moments més durs. Però, no és amb eixes persones amb qui em quede. Foren moltes més les qui m'animaren des del primer moment, moltes les persones que estaven sempre atentes, moltes les que es feren donants de medul·la òssia per veure si eren compatibles amb mi. I, per descomptat, el meu millor amic, Bernardo, una persona excel·lent en tots els aspectes, amb uns valors humans extraordinaris, va estar sempre al meu costat. Sempre que em venia a veure em parlava com si jo no estigués malalt, em parlava com si estiguérem els dos entrenant al camp de futbol de Carlet, el

nostre poble, o com si estiguérem prenent-nos una cervesa. Em contava les coses i les anècdotes d'una manera tan peculiar i natural, que feia que jo eixos moments, mentalment, deixava d'estar postrat a un llit d'hospital o postrat al sofà de casa.

A la vegada que vaig aprendre el valor de l'amistat, també vaig aprendre a conviure amb la soledat, malgrat estar completament recolzat pels meus pares i per la meua família i amics, un suport increïble que mai oblidaré. Però, hi va haver molts moments al llarg de la meua malaltia, on senzillament em trobava sol. Rodejat per moltes persones que m'estimaven moltíssim i arribes a sentir-te sol. Pareix una cosa incomprendible, però parlant-ho amb altres companys de malaltia, he vist que no era l'únic en sentir-se d'eixa manera. Estàvem els meus pensaments, la soledat i jo. I, malgrat que eixe sentiment podria parèixer trist, per a mi no ho és. Vaig comprendre que la felicitat d'una persona no pot dependre de ningú només que de tu mateixa. La teua vida no pot estar lligada a la d'una altra, de tal manera que, si eixa persona et falla, tu deixes de ser feliç. Això no pot ocórrer. La felicitat d'una persona sols radica en ella mateixa. I crec que açò sols es pot comprendre quan experimentes eixa sensació de soledat. Això sí, també vaig aprendre, i com molt bé va dir el peculiar Alex Supertramp, que la felicitat sols és vertadera quan és compartida. Compartir moments i vivències que em fan feliç amb les persones que més m'estimen, és una cosa senzillament espectacular.

Quan estàs tan malalt convius molt a prop de la mort. Foren molts els companys i companyes que moriren al llarg del més de dos anys que vaig estar malalt. De vegades, em preguntava a mi mateixa si jo seria el següent. Molt al principi de la malaltia, tenia molta por a morir-me, molta por que s'acabés la meua vida amb tan sols vint-i-tres anys i no poder continuar creixent i aprenent, molta por de no poder gaudir mai més de la vida. Tenia por de deixar als meus pares sense el seu únic fill, i observant els seus ulls, sabia que si jo em moria, psicològicament moriren ells amb mi. Mentre avançava la malaltia, va madurar la meua idea sobre la mort. Vaig arribar a un punt on vaig canviar eixe sentiment de por per un sentiment de respecte. És un sentiment i unes idees difícils d'explicar. Vaig pensar, i continue pensant, que la mort és part de la vida. Tard o prompte arribarà el meu moment, sent impossible ni aturar-lo ni

saber quan vindrà, així que, per a mi, és il·lògic tindre por a la mort. Vaig decidir que no em portava a cap lloc pensar contínuament en ella, i que havia de gaudir de cada segon, de cada instant, de cada vivència. Tot sabent que tenia unes quantes paperetes de més comprades en la loteria de la mort, la idea de morir-me passà a un segon pla.

La malaltia també em va permetre saber què volia fer quan em recuperara. Vaig caure malalt quan sols em quedava el projecte final de carrera d'Enginyeria Superior en Informàtica, projecte que vaig acabar entre hospitalització i hospitalització. Però, estant a l'hospital vaig descobrir la meua vocació: ser metge i especialitzar-me en hematologia. Tenia moltíssimes ganes de recuperar-me i poder curar a les persones que, malauradament, pogueren sofrir una malaltia tan greu com la meua, i atendre-les de la manera més humana possible, tal com m'havien tractat a mi els meus hematòlegs. Era el somni que més m'ajudava a aferrar-me a la vida, en el que més pensava en els moments més difícils. Recorde tancar els punys i desitjar amb totes les forces del món curar-me per poder complir-lo. Mesos més tard del meu trasplantament de medul·la òssia, quan encara havia d'anar a sessions de medicació intravenosa a l'hospital de dia, vaig començar la carrera de medicina. I passats els sis anys de carrera i l'estudi de l'examen MIR, concretament el 22 d'abril d'aquest any 2015, vaig elegir una plaça d'hematologia i vaig fer realitat el meu somni. Minuts abans de l'elecció, els meus ulls, el meu cos i el meu cor s'ompliren de llàgrimes. Eren llàgrimes carregades de sentiments, carregades de records. Tot el que havia patit, tot el que havien patit els meus per mi, es concentrà en un instant de glòria, un instant que recordaré per sempre, l'instant que vaig polsar la tecla d'un ordinador al Ministeri de Sanitat que em proclamava com a resident d'hematologia.

Però amb el compliment d'eixe somni no acaba ni tot, ni res. A un dels meus quaderns, hi ha una nota que vaig escriure durant l'ingrés del meu trasplantament, quan estava a l'habitació d'aïllament, i que diu el següent:

“Coses a fer quan em cure, quan destrosse a la malaltia:

Diria una infinitat de coses, són molts els somnis que tinc ganes de complir, però vaig a quedar-me amb el que per a mi és el més important i que, a més a més, no acabarà mai:

- *Vull ser i estar sempre feliç, vull continuar gaudint de les xicotetes coses, de les xicotetes vivències, que sumant-les totes i cadascuna, fan que la vida siga el millor regal que puguem atresorar, fan que la vida siga meravellosa!” (Habitació 539, 24 de novembre de 2006)*

I d'això és del que més orgullós i més content estic de tot el procés de la meua malaltia. D'haver sabut canviar la pitjor de les experiències de la meua vida, en una experiència de la qual aprendre i madurar, de la qual absorbir qualsevol fet positiu que 'm pogués aportar. La malaltia forma part de qui sóc. No oblidaré mai pel que vaig passar, tot allò que vaig aprendre, a totes aquelles bellíssimes persones que vaig poder conèixer. La malaltia em va fer veure que la vida és preciosa i excitant. Des d'aquella època, gaudeixo de cada instant de la meua vida. He complit un gran somni, però hi ha tants per complir, hi ha infinites experiències i vivències que encara queden per experimentar! Per ésser feliç no cal buscar i perseguir un gran somni, jo em conforme amb els xicotets somnis, amb les xicotetes vivències, eixes vivències que sé que fan que els meus ulls brillen de felicitat: passejar, viatjar, somriure, jugar al trinquet, escapar-me a la muntanya, fer noves amistats, enamorar-me... Aquestes petites coses i moltes més, fan que el meu cor, el meu “jo”, es mantinga eternament feliç.

La malaltia s'emportà a molts companys de lluita, s'emportà part de la meua joventut i, fins i tot, s'emportà un tros del meu pulmó esquerre, m'ha deixat una coixesa i una cama dreta literalment destrossada pels efectes secundaris dels medicaments, però no va poder emportar-se el meu somriure. Com deia a un dels correus electrònics que vaig enviar als meus amics quan estava malalt: seran necessàries moltes aplàsies medul·lars, moltes pseudomonas aeruginoses, molts aspergillus invasors, molta quimioteràpia i molts ingressos per llevar-me el somriure i per arrabassar-me l'esperança de lluitar per la vida, una vida plena de somnis i il·lusions.

Una malaltia és una experiència que no li desitge a ningú. M'agradaria que mai ningú hagués de passar pel que vaig passar jo o per alguna experiència semblant. Moltes d'eixes malalties ens venen sense haver fet res per patir-les, sense haver-hi jugat a la seua loteria. Però, una vegada t'ha tocat el desgraciat premi, s'ha de lluitar dia a dia perquè la malaltia no et guanye la partida. S'ha de lluitar per anar guanyant, a poc a poc, cadascuna de les batalles que et presentarà tant la malaltia com la vida. S'ha de mantenir sempre l'esperança que la situació es revertirà i, per dalt de tot, s'ha de somiar i continuar somiant per sempre, perquè somiar i viure van agafats de la mà, i mentre somiem, estem mantenint encesa, més que mai, la flama de la vida.